

Кждѣ я бѣше видѣлъ той за послѣденъ пѣтъ? Да, тамъ, на църковната вратичка когато дулото на пушката... и изведиждѣ картината на тая ужасна минута се яви ясно прѣдъ очитѣ му.

Заради него тя се хвърли срѣщу убиеца, заради него тя не се уплаши отъ смъртѣта, що я застрашаваше.

А какъ ѣ отплати той?

Той замина край нея, безъ да обръща внимание; той я прѣдаде на мъченията на обезумѣлатата, кръвожадна тѣлна и нито една минута не помисли за нейното спасение.

Да би била дори най-прѣзрѣно сжищество, все пакъ не заслужаваше това.

— Регина! стани!

Той се наведе и я погледна, но главата ѣ пакъ тежко и безжизнено увисна въ хрусталака. На рѣцѣтъ му се показа кръвъ. Коситѣ ѣ бѣха топли и влажни.

Какво, ако е умрѣла? Не, тя не може, тя не трѣбва... Тя би пожъртвувала себе си за него!.. Не, това би значило къмъ наслѣдената вина да притури и собствената.

И колко е позорно да бъдешъ задѣлженъ за нѣщо на това създание! Тя трѣбва още да живѣе, за да може да ѣ заплати!

Той трескаво разгърна блузата на гърдитѣ ѣ и сложи ухото си надъ сърдцето. 'Слава Богу! То още тупаше!

Изправяйки се, той срѣщна отворилитѣ се нейни голѣми мътни очи. Уплашенъ, сѣкашъ, заваренъ на мѣстото на нѣкакво прѣстѣпление, той изпуста главата ѣ изъ рѣцѣтъ си.

Тя тихо запѣшка при падането. Болѣше я отъ допирането на клончетата, но за туй пѣкъ болката ѣ върна съзнанието. Тя се облегна на лакѣта и въпросително го погледна.

— Стани, Регина! — каза той.